

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-327/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr.sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, kojeg zastupa, temeljem generalne punomoći broj: , protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Klanjca, Trg mira 11, kojeg zastupa odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 5. prosinca 2018.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti Klasa: UP/I-344-03/17-11/53, urbroj: 376-10-18-10 od 10. srpnja 2018.,
- II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, da zainteresiranoj osobi Gradu Klanjcu, Klanjec, Trg mira 11, naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.
- II. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika točkama I., II., III., i IV. izreke rješenja utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturi operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se nalaze u vlasništvu Grada Klanjca i na nerazvrstanim cestama na području Grada Klanjca sve pobliže označenim navedenim točkama. Točkom V. izreke utvrđuje se količina i vrsta EKI iz točaka I. – IV. ovog rješenja, a točkama VI. i VII. utvrđuje se godišnja naknada na koju Grad Klanjec ima pravo od 27. siječnja 2017. pa nadalje. Točkom VIII. i IX izreke obvezuje se tužitelj da napravi obračun godišnje naknade i da plati naknadu za pravo puta, a točkom X. izreke obvezuje se Grad Klanjec da omogući tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je izjavio žalbu i u bitnome ističe kako je rješenje doneseno u izvršenju ranije presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-114/17 od 7. rujna 2017., te da tuženik ponovno zainteresiranoj osobi priznaje pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za niz nekretnina za koje i dalje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu zainteresirane osobe. Tako je tuženik zainteresiranoj osobi

priznao pravo na naknadu za pravo puta i na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi bila riječ o nerazvrstanim cestama u njenom vlasništvu. Tužitelj ističe kako sukladno članku 101. stavku 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14.) na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja. Navodi kako tuženik zaključak o vlasništvu zainteresirane na pojedinim kategorijama čestica, za koje iz zemljišnoknjižnog stanja ne proizlazi da bi bilo riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu zainteresirane temelji isključivo na Potvrdi Krapinsko-zagorske županije, Grada Klanjca, Jedinственог управног одјела од 22. свибња 2018. наводећи како је Град у тој потврди описао честике које би у нарави требале представљати неразврстане цесте које се налазе у његовом искључивом власништву. Сматра како наведена потврда не представља достатан доказ недвојбеног утврђивања да би те некретнине доиста представљале неразврстане цесте, јер је у битноме истовјетну потврду (сamo датiranу 20. травња 2017.) заинтересирана доставила у ранијем поступку па сматра како заинтересирана нити у поновљеном поступку није допринијела никакве нове доказе који би говорили у прилог недвојбеном утврђивању власништва и категорије тих некретнина. Такође истиче како је туženik признао право на накнаду за право пута и на некретнинама за које заинтересирана потврђује да би представљале у нарави јавне површине, иако није уписана као њихов власник у земљишним књигама. Туžitelj се позивајући на одредбе Закона о власништву и Закона о електроничким комуникацијама наводи како није спorno да би заинтересирана као власница јавних добара (јавних површина) имала право на накнаду за право пута, но ако у земљишној књизи није наведена као власник јавног добра тада јој се не може признати право на накнаду за право пута за такве уписе и сматра да наведена потврда није достатан доказ власништва над некретнинама обухваћеним предметном потврдом. Сматра да чињенично стање није правилно утврђено па предлаже овом Суду да усвоји туžбени захтев и поништи рјешење туženика.

Tuženik у одговору на туžбу у битноме наводи да је у поновљеном поступку, уvažavajući правна shvaćanja из раније пресуде овога Суда donio рјешење против којег је туžitelj сада подnio туžбу. Налази неоснованим приговор туžitelja како на неразврстаној цести није могуће засновати никakво друго право осим прava служности и прava граđenja, јер је овај Суд о том питању заузео супротан став те је уједно и прихватио став туženика да земљишнокnjižno стање није једино relevantно у поступку доказивања прava власништва на неразврстаним цестama које су ZOC-om ex lege postale власништвом јединица локалне самоуправе на чијем подручју се налазе. Navodi како је у osporavanom рјешењу управо тако и поступио, те утврдио да су неразврстане цесте на којима туžitelj има право пута и обвезу плаћања накнаде за право пута наведене у јавној исправи о којима заинтересирана особа води службену евиденцију – Потврда Krapinsko-zagorske županije, Grada Klanjca од 22. свибња 2018., која садржи податке о катастарским чesticama на којима се налазе неразврстане цесте заинтересирane особе. У односу на приговор туžitelja којим osporava да би заинтересирана особа била власник некретнина које у нарави представљају јавне површине, истиче како је osporavano рјешење doneseno узимајући у обзир став из пресуде пословни број: UsII-6/17 и UsII-72/17. Туženik појашњава како је при одређивању висине накнаде за право пута узео у обзир јавна добра којима управља заинтересирана особа, а према потврди од 22. свибња 2018. с popisом катастарских честика које су преузете у власништво заинтересирane особе temeljem одредбе чланка 87. ставка 1. Закона о локалној самоуправи и управи („Narodne novine“ 90/92.) односно temeljem одредбе чланка 13. ставка 1. Закона о измјенама и допунама Закона о локалној самоуправи и управи („Narodne novine“ 117/93.) иза приjaшње опćине Klanjec. Ističe како туžitelj tijekom проведеног поступка није osporavao податке наведене нити у овој Потврди, а туžбеним наводима које су опćените нарави није довео у

sumnju istinitost podataka koje ista sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Smatra da je osporavano rješenje zakonito pa predlaže da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome navodi kako su potvrde koje je dostavila u upravnom postupku izdala njena uprava tijela kao potvrde o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju u skladu s podacima iz te evidencije pa su one javne isprave (članak 159. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku) kojima se dokazuje ono što se u njima utvrđuje ili potvrđuje (članak 60. stavak 2. istog Zakona). Navodi da te potvrde tužitelj nije osporavao tijekom upravnog postupka, a tužbenim navodima koji su općenite naravi nije doveo u sumnju istinitost podataka koje su navedene u potvrdama, a te isprave kao valjane dokaze cijenio je i ovaj Sud. Također osporava navod tužitelja da se u odnosu na nerazvrstane ceste ne može utvrditi naknada za pravo puta te se poziva na stajalište Ustavnog suda zauzetog u odluci U-I-6326/11 i dr., od 7. veljače 2017. Također smatra neosnovanim navod da zainteresirana osoba ne bi imala pravo puta na nekretninama koje su potvrđene kao javne površine te se poziva na stajalište ovog Suda izraženo u presudi poslovni broj: UsII-106/17. Iz navedenih razloga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev i da mu se dosudi trošak u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio na temelju odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK). Navedenom odredbom propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu sa ovim zakonom i posebnim propisima.

Osporeno rješenje doneseno je u izvršenju ranije presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-114/17-7 od 7. rujna 2017. kojim je poništeno rješenje tuženika od 3. svibnja 2017. iz razloga jer nije bilo vidljivo da je zainteresirana osoba upravitelj, odnosno vlasnik svih nekretnina koje su obuhvaćene osporenim rješenjem.

U ponovljenom postupku tuženik je uvažavajući pravno shvaćanje iz navedene presude donio rješenje kojim je postupio u skladu s naprijed navedenom presudom pa se navodi tužbe ne mogu ocijeniti osnovanim.

Pravo na naknadu za korištenje EKI sukladno ZEK-u pripada svakodobnom vlasniku, odnosno upravitelju nekretnine na kojoj se EKI nalazi, a iz podataka spisa proizlazi da je pravilno utvrđeno na kojim česticama zemljišta je Grad Klanjec vlasnik te kojim nekretninama upravlja.

U odnosu na prigovor tužitelja kako na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, a što proizlazi iz odredbe članka 101. stavka 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14.), valja istaknuti da je ovaj Sud u presudi poslovni broj: UsII-166/18-6 od 7. lipnja 2018. izrazio stajalište kako se navedena odredba članka 101. Zakona u vezi s odredbom članka 3. Zakona odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i

pravo na naknadu za EKI što je propisano ZEK-om kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija.

Pravo puta čini pravo pristupa, postavljanja, korištenja, popravljanja i održavanja elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme, što obuhvaća i kabelsku kanalizaciju, kao i druga s tim povezana prava koja čine teret na nekretninama na kojoj je izgrađena EKI i druga povezana oprema pa imatelj ovog prava, kojim se ograničava pravo vlasnika i ovlaštenika upravljanja nekretninama na kojima se nalazi EKI, ima obvezu plaćati naknadu za ovo ograničenje, kako to jasno proizlazi iz članka 28. stavka 4. ZEK-a.

Nadalje ne može se ocijeniti niti osnovanim prigovor tužitelja kako je tuženik priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine koje se u zemljišnim knjigama vode kao javno dobro. S tim u vezi valja istaknuti da je u presudi poslovni broj: UsII-106/17-8 od 21. rujna 2017. ovog Suda izraženo stajalište kako se radi o dobrima koja su navedena u članku 6. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta iz čega proizlazi opravdana intencija da se pravo puta naplaćuje i za javna dobra u općoj uporabi, kada njima upravlja jedinica lokalne samouprave.

Slijedom navedenog proizlazi da je postupak koji je prethodio donošenju rješenja tuženika pravilno proveden, a osporeno rješenje utemeljeno na važećim propisima i dostatno obrazloženo pa se prigovori tužitelja ne mogu ocijeniti osnovanim.

S obzirom na navedenog, trebalo je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) presuditi kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tbr. 23. t. 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 5. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
Blanka Turić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenj službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	31.12.2018. 9:59:43		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
634-07/18-01/103	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	Spis	0	

42194385

